

WOLFSANGEL

Leesexemplaar

WOLFSANGEL

APOLLO

JOHAN VANDEVELDE

BOEK 1

Van Halewyck

Aan welke kant zal jij staan?

Leesexemplaar

*We forget the god
Under this crown of thorns.
We forget that never again
Will a god trust in the world.*
— Paul Muldoon, 'Hedgehog'

*And now you do what they told ya,
now you're under control*
— Rage Against The Machine,
'Killing in the Name'

Dit verhaal is volledig fictief. Eventuele overeenkomsten met namen, gebeurtenissen, merken en organisaties moeten gezien worden in een strikt fictieve context teneinde het realistische aspect van het verhaal te ondersteunen, of berusten op louter toeval.

Proloog

Jarne spurtte achter Pieter aan door de verlaten straten. De regen miezerde koud en nat tegen zijn gezicht. Na wat er gebeurd was, raasden de angst en de adrenaline door zijn hele lijf. Het hoge gezoem kwam steeds dichterbij en toen hij snel achteromkeek, zag hij de drone van de antiterreurbrigade ongeveer zes meter hoog tussen de huizen zweven. De camera onderaan het ding hield hen nauwlettend in het oog.

‘Shit!’ vloekte Pieter toen een zwarte patrouillewagen aan de andere kant de straat in stoof. De blauwe lichtbalk op het dak flitste aan en er klonk een snerpende sirene terwijl de auto recht op hen af reed. Pieter pakte Jarne’s hand beet en ze glipten de smalle steeg in waar ze hadden afgesproken. Aan het uiteinde van het steegje zag Jarne al de achterzijde van het busje. De deuren stonden open en Youssef wenkte hen. Het was niet ver. Ze zouden het halen!

‘STOP! POLITIE!’

Terwijl Jarne de auto achter hen hoorde optrekken, liet Pieter zijn hand los.

‘Wacht!’ riep Jarne. Hij rende de ziel uit zijn lijf om de jonge student bij te houden. De patrouillewagen stopte met gierende banden en Jarne hoorde een portier opengaan.

Nog een stuk of tien meter... Pieter had de bestelwagen al bereikt en Youssef trok hem naar binnen. Jarne beet op zijn tanden. Hij kon niet stoppen – hij mócht niet stoppen, want dan zou het allemaal voorbij zijn.

Er klonk een knal en hij voelde een scherpe pijn in zijn rug. Maar dat was niets vergeleken met de schok van de taser die erop volgde. Het voelde alsof hij overal tegelijkertijd een

trap kreeg. Zijn spieren verkrampten en een helse pijn verlamde zijn hele lichaam. Hij had geen enkele controle meer over zijn lichaam en zag de beregende kasseien van de steeg op hem afkomen. Toen hij met zijn hoofd tegen de stenen smakte, werd het even helemaal zwart voor zijn ogen. Hij hoorde nog vaag hoe Youssef zijn naam riep. Toen scheurde het busje met volle vaart weg.

De scherpe pinnen van de taser zaten nog steeds diep tussen Jarne's schouderbladen gepland en zonden vijftigduizend volt door zijn lijf. Hij kon niet bewegen of niets zeggen, want zijn kaken zaten als een bankschroef op elkaar geklemd; hij kon de verschrikkelijke pijn alleen maar ondergaan en hopen dat het snel zou stoppen. De enige warmte die hij voelde was zijn bloed dat langs zijn wang naar beneden liep. De stroom werd afgesneden, maar de verlamming en de pijn hielden niet op.

De politieauto trok opnieuw op. Rennende laarzen op de stenen, een schetterende radio. Jarne zag in een troebel waas zwarte uniformen boven hem uittorenen en voelde een harde knie in zijn rug. Een scherpe pijn trok door zijn schouders toen iemand zijn armen op zijn rug wrong om zijn polsen met plastic boeien aan elkaar te snoeren. Jarne voelde zich duizelig worden en hij viel in een eindeloos zwart gat.

I

De sneeuw knisperde onder Jarnes gloednieuwe sneeuwlaarzen terwijl hij tussen de andere leerlingen aan de zijkant van de autocar stond. Een voor een werden de koffers, sporttassen en rugzakken uit het bagageruim geladen en de namen van hun eigenaars afgeroepen. De ijle vrieslucht werd vermengd met de dieselgeur van de bus. Jarnes adem stoomde in dikke wolken tussen zijn lippen uit en hij trok zijn muts over zijn oren tegen de ijzige kou. Na een rit van tien uur in de knusse autocar was de vrieskou een hard ontwaken. Jarne was moe en suf van de reis en verlangde nu alleen nog maar naar een zacht, warm bed.

Uit de ramen van de chalet waar ze zouden logeren, scheen een uitnodigende gloed over de dikke sneeuwdeken. Maar alleen de leerlingen die hun bagage al hadden, mochten naar binnen.

Het was half februari en hartje winter in Oostenrijk. Jarne wreef zijn rode wangen warm met zijn handschoenen. Was het dat soms wat mama bedoelde als ze zei dat een week sneeuwklas zijn karakter zou vormen? Jarne vond dat hij van geluk zou mogen spreken als het er niet af vroom. Zijn andere moeder, mams Marie, had het in de discussie voor hem opgenomen. Als Jarne geen zin had om op sneeuwklas te gaan, dan zou het verkeerd zijn om hem te dwingen. Uiteindelijk was het Jarne zelf geweest die de knoop had doorgehakt toen bleek dat zijn beste vriend Natham ook meeging. Ze zouden zelfs een kamer delen.

Jarne keek om zich heen en zag zijn vriend wat verderop, afgezonderd van de rest. Natham had zijn grote blauwe

Nikesporttas al zelf tussen de bagage uit gevist en tegen een muurtje gedumpt. Hij was niet de warme chalet binnengegaan zoals de anderen, maar stond boven op het met sneeuw gekroonde muurtje en balanceerde op één been. Natham Kouris had Griekse ouders en woonde in Sint-Joost-ten-Node, waar zijn vader een kruidenierswinkeltje had. Maar ondanks zijn zuiderse bloed leek de jongen met de golvende ravenzwarte lokken niet uit zijn element hier in het winterse Oostenrijk. Zijn passie was parkour – de kunst om zo snel mogelijk van punt A naar punt B te gaan, dwars door tuinen, over muurtjes en langs daken. Dat vereiste een uitstekende conditie en heel wat soepelheid en gevoel voor evenwicht. En dus vond Natham steeds wel iets waarlangs hij omhoog kon klimmen, waar hij op kon balanceren of van af kon springen.

‘Kouris! Kom daaraf!’ schetterde de stem van mevrouw Arens van wiskunde. Natham begon te wankelen, maar ving zijn val op door zich van het muurtje af te stoten. Hij maakte een salto en veerde door zijn knieën toen hij neerkwam in de sneeuw.

‘Opschepper!’ schold Tom Leenen, maar hij zei het niet te hard. Tom was dan wel de grote bek van de tweede Latijn, maar Natham was met zijn vurige karakter het soort jongen met wie je maar beter geen ruzie zocht. Toms plompe, pusterige gezicht had dit schooljaar al twee keer van nabij kennisgemaakt met Nathams vuist.

Jarne zag dat verschillende andere leerlingen naarstig naar huis aan het sms’en waren en realiseerde zich met een schok dat hij dat ook had beloofd. Terwijl zijn vingers op het display van zijn smartphone tikten, kwam Natham naast hem staan.

‘Wie sms je?’

‘Zijn jouw zaken niet.’

‘Naar huis?’

Jarne knikte een bevestiging.

‘Doe ik straks wel.’

‘Govaerts!’ Mijnheer Vereecken van natuurwetenschappen trok Jarne’s koffer uit de bus en dumpte hem in de sneeuw. De knalrode koffer die Jarne van mams had mogen lenen, viel wel op tussen al die zwarte, bruine en grijze bagage. Jarne stopte zijn smartphone in zijn jas en tilde zijn koffer op.

‘Da’s een fucking meidenkoffer!’ zei Tom smalend. Deze keer zei hij het hard genoeg, want de tengere, bleke Jarne met zijn twee mama’s was zijn favoriete doelwit.

‘Zitten daar je jurkjes en je make-up in?’ voegde Stefan eraan toe. Hij was Toms beste maat. Als je Stefan alleen trof, was hij een ietwat verlegen en gevoelige jongen, met wie je uitstekend kon praten. Maar als hij met Tom was, leek het wel alsof die het slechtste in hem naar boven bracht.

‘Jarne’s koffer is rood zodat je het bloed er niet op ziet als ik hem straks tegen je bek sla!’ zei Natham.

‘Oei, nu zijn we bang hoor!’ zong Tom plagerig.

‘Laat ze maar’, zei Jarne zacht. ‘Ik wil niet dat jij problemen krijgt door mijn koffer!’

‘Yeah. Ze zijn het niet waard’, zei Natham en tilde zijn sporttas op.

In de hal van de chalet dumpten Jarne en Natham hun bagage bij de andere koffers en tassen, die tegen de muur stonden gestapeld. De leerlingen van het tweede jaar waren in de eetzaal verzameld. Er werd thee en warme chocolademelk opgediend om de tieners op te warmen. Jarne was op slag zijn verlangen naar een warm bed vergeten. Hier in de knusse eetzaal met de sfeervolle verlichting en het Oostenrijkse houtsnijwerk was een mok hete chocolademelk zowat het hoogtepunt van de dag.

Nadim kwam met zijn chocolademelk bij Jarne en Natham aan tafel zitten. Van alle jongeren in de klas was hij vrijwel

de enige die met iedereen kon opschieten. Hij was een beetje kleiner dan de meeste andere jongens en had kort zwart haar en donkere ogen die altijd leken te lachen. Zijn ouders kwamen uit Egypte, waardoor hij iets weg had van een jonge farao. Nadim was echter in België geboren en had de Belgische nationaliteit. En hoewel hij een paar keer naar Egypte op vakantie was geweest, had hij weinig voeling met het geboorteland van zijn ouders. Hij hield van spaghetti en vol-au-vent met frieten en had een enorm brede interesse, zodat hij over zowat alles kon meepraten. Vooral politiek vond hij bijzonder interessant.

‘Ik heb nog nooit geskied’, zei hij met een zenuwachtige glimlach.

‘Ik ook niet’, zei Natham. ‘En Jarne ook niet.’

‘Dan zitten we samen bij de beginnelingen.’ Er klonk opluchting door in Nadims stem.

Toen alle leerlingen met een dampende mok aan de tafels zaten, nam mevrouw Arens het woord. Ze verwelkomde hen in Oostenrijk en legde de huisregels uit van de chalet. Dat waren allemaal zaken die redelijk vanzelfsprekend waren, maar waarvan ze het nodig vond om ze toch maar te verduidelijken voor de tieners die de eetzaal vulden. Ze benadrukte vooral dat er geen meisjes op de jongensverdieping mochten komen of andersom.

‘Dat wordt dus rukken’, zei Tom hardop.

‘Alsof jij ooit al iets anders hebt gedaan’, smaalde Natham.

‘Fuck you!’ schold Tom.

Jarne grinnikte.

‘Kouris! Tweede waarschuwing!’ schetterde Arens.

Dat de wiskundelerares de pik op Natham had, hoefde niet gezegd te worden. De jongen kon in haar ogen niet veel goeds doen. En dat Natham een warmbloedig temperament had en een tikkeltje rebels was, hielp natuurlijk voor geen meter.

Gelukkig had mevrouw Arens toezicht op de meisjesverdieping. Bij de jongens was het mijnheer Tasset van Latijn die verantwoordelijk was. Hij was een van de oudere leerkrachten, voor in de zestig en met zijn pensioen in het vooruitzicht. Niettemin was hij in de loop van de jaren niet vergeten hoe het is om jong te zijn. In zijn lessen ging het er altijd ontspannen aan toe en als het op verhalen over het oude Rome aankwam, was mijnheer Tasset een nagenoeg bodemloos vat. Latijn was dan ook Jarne's favoriete vak en hij kon zijn geluk niet op dat zijn favoriete leraar toezicht hield.

De kamer van Jarne en Natham was behoorlijk klein, met verschoten behangpapier dat nog uit de vorige eeuw leek te dateren. Er stonden alleen de strikt noodzakelijke meubelen: een Ikea-leerstoel, een tafel, een stoel, en tegen de muur een stapelbed. De jongens wisselden een snelle blik uit als cowboys in een duel, maar het was Natham die het eerst de trekker overhaalde.

‘Ik boven!’

‘Lul!’ schold Jarne met een grijns. ‘Ik hoop dat je eruit dondert!’

Natham lachte schalks en keilde zijn blauwe sporttas met een fikse zwaai op het bovenste bed. Hij gebruikte niet het houten laddertje om naar boven te klimmen, maar pakte met beide handen de rand van het bed beet alsof het de rand van een dakgoot was en hees zich omhoog. Het gammele bed schudde er helemaal van en Jarne zette geschrokken een stap achteruit omdat hij even dacht dat het hele bed het met een hels gekraak zou begeven onder al dat geweld. Dat gebeurde gelukkig niet. Natham kruiste zijn benen en ging met zijn rug tegen de muur zitten terwijl hij zijn rode Beats-koptelefoon opzette. Uitpakken was voor later.

Jarne dumpte zijn rode koffer op zijn bed en ritste hem open. Thuis had hij eerst zelf zijn koffer gepakt, maar mama

vond dat hij te weinig ondergoed wilde meenemen en dus had ze Jarnes koffer helemaal opnieuw gepakt, zoals een moeder dat doet. Het gevolg hiervan was dat Jarne nu in Oostenrijk zat met genoeg kleren voor de hele klas.

Het was al halftwaalf, maar in de gang heerste een kleine oorlog. Tenminste tot de schetterende stem van mevrouw Arens rust bracht.

De lichten gingen uit en opeens was alles stil – voor zover een verdieping met veertig dertien- en veertienjarigen stil kon zijn natuurlijk.

In het donker, in dat vreemde bed, voelde Jarne zich plotseling heel alleen. Hoeveel kilometer lagen er precies tussen de chalet en zijn lege bed thuis in Brussel? Jarne bande de gedachte uit zijn hoofd. Als hij het zou uitrekenen, zou hij zich nog rotter gaan voelen. Boven zijn hoofd kraakte de matras toen Natham bewoog. Een blauw schijnsel weerkaatste op het plafond. Natham had zijn belofte om naar huis te sms'en niet vergeten. Met een schok realiseerde Jarne zich dat mama nog niet terug had ge-sms't. Misschien waren de batterijen van haar telefoon leeg of had ze de beltoon niet gehoord? Maar met zijn beste vriend op de kamer voelde Jarne de eenzaamheid een klein beetje wegebber.

Het dagschema was behoorlijk strak. Om halfacht kwam mijnheer Tasset op de kamerdeur kloppen. De badkamer was gemeenschappelijk en het zou knokken worden om op tijd gewassen en aangekleed aan de ontbijttafel te zitten. Om halfnegen werden de gehuurde laarzen en ski's gepast, vervolgens kregen ze een spoedcursus Duits, zodat ze zich konden uitdrukken wanneer ze hulp nodig hadden, een brief wilden posten of wat te drinken wilden bestellen, en in de namiddag stonden ze al op de skipiste.

Tom en Stefan zaten bij de gevorderde skiërs, zodat ze de sfeer bij de beginnelingen niet konden verpesten. Mijnheer Tasset was meegekomen met de beginnelingen en vertaalde voor de zekerheid steeds nog eens de instructies van de skileraar uit het Duits. Voordat je de helling af ging, was het belangrijk dat je eerst leerde remmen, zodat je bij de aankomst onderaan de piste niet in het decor belandde. Toen iedereen na een uurtje de basistechnieken onder de knie had, mochten de leerlingen aan hun eerste afdaling beginnen. Nadim sjeesde al in volle vaart naar beneden met wat op een of andere aanvalskreet leek. Blijkbaar had hij het skiën sneller onder de knie gekregen dan hij had gedacht. Maar bij het remmen raakte hij in de problemen en ging onderuit in een opstuivende wolk van sneeuw. Meteen sprong hij joelend weer overeind met zijn muts vol sneeuw en riep: 'Ik ben oké!'

Jarne volgde aarzelend in Nathams sporen, zijn ski's in ploeg om af te remmen. Maar algauw durfde hij zich wat meer te laten gaan en genoot hij van de snelheid en de wind in zijn gezicht. Het was een heerlijk gevoel van vrijheid dat hij nog

nooit had ervaren en Jarne vermoedde dat het ongeveer dezelfde kick moest zijn die Natham zo verslinderd maakte aan parkour. Ook Natham was in zijn element en skiede steeds voorop. Het was moeilijk om je voor te stellen dat hij nog nooit op de latten had gestaan, maar zo was Natham nu eenmaal. Alles wat snel en gevaarlijk was, maakte hij zich meteen eigen. Net zoals in Brussel, waar hij met zijn oudere parkourmakers langs daken, door steegjes en winkelgalerijen holde om het snelst in het Noordstation te zijn. Jarne voelde zich best trots omdat hij een vriend had die zulke dingen deed.

‘Hé, pottenkind!’

Hoewel Jarne Toms stem had herkend, keek hij toch om. Tom kwam met zijn witte sneeuwjack in volle vaart aangeskied en sneed Jarne bruusk de pas af. Jarne probeerde uit te wijken, raakte een hobbel in de sneeuw en verloor zijn evenwicht. Zijn ene ski liet los bij het neerkomen en schoof naar beneden; zijn andere bleef hardnekkig aan zijn voet zitten en knalde hard tegen de scheen van zijn andere been. De pijn schoot door hem heen en de tranen sprongen hem in de ogen. Jarne kwam tot stilstand bij de oranje netten die de rand van de piste afbakenden. De kraag van zijn jas had bij zijn val een lading sneeuw opgescheept, die nu ijskoud in zijn trui druppelde. Jarne zag Natham komen aanskiën en richtte zich op.

Natham stak een gehandschoende hand uit.

‘Niks gebroken?’

‘Denk het niet.’

Hij pakte Nathams uitgestoken hand beet en liet zich over-eind helpen. Steunend op zijn ene ski zocht hij houvast in de mulle sneeuw.

Natham grinnikte, terwijl hij de sneeuw van Jarnes kleren borstelde. ‘Je kunt staan, dat is het belangrijkste. Als ik straks klaar ben met Tom, zal hij alleen nog maar kunnen liggen.’

‘Laat Tom maar in zijn eigen sop gaarkoken’, verzuchtte

Jarne. 'Ik wil niet dat je in de problemen komt door dat opgedroogd stuk kleuterkots.'

Natham moest daar hard om lachen.

'Ik zie dat het er hier ontspannen aan toegaat', zei mijnheer Tasset. Hij kwam aangeskied en had onderweg Jarne andere ski opgepikt. 'Ik ga er dan ook van uit dat je je niet bezeerd hebt?'

'Een beetje', zei Jarne, terwijl hij over zijn geteisterde scheenbeen wreef.

'Maar je kunt erop staan. We zullen er straks eens naar kijken. Ski maar achter mij aan en vergeet niet te remmen als je je onzeker voelt.'

Ik voel me alleen onzeker met Tom in de buurt, wilde Jarne zeggen, maar hij knikte alleen maar.

Skiën lukte niet echt meer, want bij de minste beweging kreunde zijn been alsof het op ontploffen stond. Natham hielp Jarne naar beneden en samen gingen ze in het restaurant zitten wachten tot het tijd was om terug te keren naar de chalet. Natham had voor hun beiden een cola gekocht en ze zogen in stilte aan het rietje.

'Ik kan het wel af zonder jou, hoor', zei Jarne toen hij reutelend de laatste restjes cola opzoog.

Natham schudde zijn hoofd. 'Het is hier gezelliger.'

Voor in het restaurant was een souvenirwinkeltje en toen het wachten begon te vervelen, gingen Jarne en Natham er een kijkje nemen. Mama en mams hadden Jarne immers gevraagd om een kaartje te sturen. Jarne vond een ansichtkaart met een grappige cartoon van een vallende skiër erop. Die illustreerde perfect hoe hij zich voelde. Natham stond onder-tussen bij een uitstalkast met prachtige jachtmessen. Jarne had genoeg geld bij zich om zo'n mes te kopen, maar hij realiseerde zich ook wel dat mama en mams niet blij zouden zijn dat hij zijn geld daaraan uitgaf.

‘Doe hun zo’n kitscherige sneeuwbol cadeau.’ Natham wees naar een rek waarop een hele rij kleurige plastic sneeuwballen met chalets en skiërs erin stonden uitgestald. ‘Dan zijn ze dat mes meteen vergeten.’

Eigenlijk was Jarne niet van plan geweest om ook nog eens een souvenir voor zijn moeders te kopen. Ze verwachtten zoiets ook niet van hun tienerzoon. Maar net daarom wilde Jarne het doen. Al was het maar om te tonen hoe erg hij hen gemist had.

‘Ik ga ook een kaart opsturen’, zei Natham. ‘En misschien neem ik ook zo’n idiote sneeuwbol mee voor mijn ouders.’

‘Ga je ook een mes kopen?’

‘Ik heb toch al een mes?’

Natham had voor zijn twaalfde verjaardag van zijn opa in Griekenland een prachtige versierde dolk gekregen, die aan de muur in zijn slaapkamer hing. Uiteindelijk koos Jarne voor een klein houten chalet. Het was iets duurder dan de sneeuwbol, maar ook minder idioot. Desnoods zou hij zelfs het mes laten liggen om het te kunnen betalen, maar dat hoefde gelukkig niet.

De rest van de dag hield Tom zich opvallend gedeisd. Hij was wat later die middag onderaan de piste voor een groep meisjes op een nogal idiote manier onderuitgegaan en had er een gedeukt ego aan overgehouden. Zeker toen mevrouw Arens op de koop toe nog had laten blijken dat hij eigenlijk bij de beginners thuis hoorde.

Jarne had aan de valpartij een flinke kneuzing overgehouden op de plek waar zijn scheenbeen met zijn ski had kennisgemaakt. Er zat een zwelling zo groot als een paasei en bij iedere stap leek het alsof zijn been zou ontploffen van de druk. Jarne zag het dan ook niet zitten om deel te nemen aan de avondwandeling na het eten en bleef met Natham en mijnheer Tasset in de chalet.

‘Hebben jouw ouders al een sms teruggestuurd?’ vroeg Natham.

Jarne schudde zijn hoofd. Hij had zijn telefoon daarnet nog gecheckt, maar er was geen berichtje en ook geen melding van een gemist gesprek.

‘Ze willen ons vast met rust laten.’

Jarne zei niets. Mama zou hem niet met rust laten. Normaal zou ze hem nog dezelfde avond een berichtje teruggestuurd hebben. Hij kon zich niet voorstellen dat ze zoiets zou vergeten.

‘Misschien hebben de sms’jes vertraging opgelopen. Het gebeurt wel meer dat je een sms pas de volgende dag ontvangt.’

‘We zijn de enigen niet’, zei Natham. ‘Niemand heeft een antwoord gekregen. Tenminste niemand die ik vanmorgen gesproken heb. En ook geen e-mailtjes.’

De jongens zwegen toen mijnheer Tasset met de eerste hulpkoffer kwam aanzeulen. Hij legde het koffertje op de tafel en ging naast Jarne zitten.

‘Laat me je been eens zien.’

Jarne legde zijn geteisterde been op de knieën van mijnheer Tasset en de leraar stroopte Jarnes trainingsbroek op tot aan zijn knie. Toen hij het paasei zag, floot hij verwonderd.

‘Zo, da’s een flinke joekel! Die gaat de komende dagen alle kleuren van de regenboog krijgen.’ Hij keek de jongen aan en zag dat kleuren niet meteen Jarnes eerste zorg waren.

‘Ik had mijn been kunnen breken’, zei hij zacht.

‘Daar is wel wat meer voor nodig’, zei mijnheer Tasset met een glimlach. ‘De pijn zal morgen wel beter zijn. In de ochtend is er toch een uitstap naar het dorp gepland, zodat je waarschijnlijk in de namiddag weer op de latten kunt staan.’

Hij diepte een tube zalf op uit het koffertje en keek naar Natham.

‘Let jij morgen een beetje op hem?’

Natham knikte resoluut.

‘Als Tom nog eens bij hem in de buurt durft te komen, heeft u morgen een nieuwe patiënt.’

Mijnheer Tasset schudde zijn hoofd. ‘Liefst niet. Conflicten moet je altijd eerst zonder geweld proberen op te lossen. Aan geweld zijn immers altijd gevolgen verbonden, en die zijn nooit leuk. Niet voor Tom en niet voor jou.’

Hij kneep een streep zalf uit op zijn vingers en smeerde er voorzichtig Jarne kneuzing mee in. Jarne grimaste, want hoe voorzichtig mijnheer Tasset zijn been ook aanraakte, het deed toch nog pijn. En de zalf was ijskoud.

Mijnheer Tasset schroefde de dop weer op de tube en gaf hem aan Jarne.

‘Hier. Smeer er vanavond voor het slapengaan nog wat op en morgenvroeg na het douchen.’

‘Bedankt, mijnheer.’

Mijnheer Tasset weerde hoofdschuddend het bedankje af.

‘Het is mijn job om mijn leerlingen heelhuids weer thuis te brengen.’

‘Mijnheer, heeft u al naar de school kunnen bellen?’ vroeg Natham.

Mijnheer Tasset keek hem ernstig aan. ‘Mevrouw Arens heeft vanochtend de directrice proberen te bereiken, maar de lijn was dood. We hebben toen een mailtje gestuurd, maar daar is geen antwoord op gekomen.’ Hij glimlachte. ‘Maak je maar geen zorgen. Vast een kink in de kabel.’

‘Niemand heeft een antwoord gekregen van thuis’, zei Jarne.

Natham knikte. ‘En bellen lukt ook niet.’

‘We zitten hier hoog in de bergen’, zei mijnheer Tasset. ‘Gsm-verkeer is hier vast niet zo vanzelfsprekend als in ons vlakke België.’ Hij gaf de jongens een knipoogje en ging de eetzaal weer uit met zijn koffertje.

Jarne en Natham keken elkaar vertwijfeld aan. Ze waren vanmiddag onderweg met de bus genoeg gsm-antennes tegengekomen om te weten dat de Oostenrijkers zelfs hier, op meer dan duizend meter hoogte, vlot met elkaar konden bellen.

‘Het is vast niks’, zei Natham. ‘Chocolademelk?’

Jarne knikte. ‘Maar nu is het aan mij om te trakteren.’

Even later kwamen de andere leerlingen terug van de avondwandeling. Natham vermoedde dat het een bewuste strategie was van de leerkrachten om de leerlingen zodanig uit te putten dat ze rustig zouden gaan slapen. Jarne zou het haast geloven, want die avond was het opvallend rustiger op de verdieping van de jongens.

Voor het slapengaan zat Jarne in zijn boxershorts op de rand van zijn bed en smeerde opnieuw zalf op zijn scheenbeen. Hij had het idee dat het al een stuk minder pijn deed.

‘Die rottingen horen toch los te komen als je valt?’ zei Natham. Hij zat op de enige stoel in de kamer en bekeek op zijn smartphone parkourfilmpjes op YouTube.

Jarne knikte. ‘Ja, maar mijn ski’s doen dat alleen maar op een steile helling, waar je er nog achteraan mag hinken.’

Natham keek op van zijn smartphone en grinnikte.

‘Een tegenvaller, maar gelukkig niet erg. Het wordt leuk. Geloof me.’

Daar was Jarne niet van overtuigd. Waarom was hij niet gewoon thuisgebleven? De thuisblijvers deden ook leuke projecten. Projecten waarbij je niet duizend kilometer van huis moest naar een koud land vol sneeuw en ijs en waarbij je niet het risico liep op een dubbele beenbreuk.

Hij probeerde te staan en voelde dat het inderdaad minder pijn deed. Jarne pikkelde naar Natham toe en loerde over zijn schouder naar het filmpje dat hij aan het bekijken was. Het was een compilatie van de beste parkour- en freerunning-filmpjes van de voorbije maand. Sommige stunts waren echt

adembenemend. Er was zelfs een kerel die van het dak van een gebouw naar beneden sprong en ongedeerd weer verder rende.

‘Het lijken wel superhelden’, merkte Jarne op.

‘Het is niet de hoogte die belangrijk is,’ vertelde Natham met zijn blik op het scherm, ‘maar de manier waarop je neerkomt.’

‘Liefst niet op je hoofd?’

‘Dat is zo ongeveer de bedoeling, ja. Je moet je landing controleren. Je hele lichaam moet als een veer zijn. Want als je je benen gestrekt houdt bij het neerkomen en niet door je knieën buigt, dan heeft dat hetzelfde effect op je knieën als een leeg colablikje dat je samendrukt.’ Hij maakte een krekend geluid en Jarne trok een grimas bij de gedachte.

‘Ik leer het je wel eens, als we terug zijn.’

‘Oké’, zei Jarne alleen maar. Hij wist dat het er waarschijnlijk nooit van zou komen. Natham was impulsief en zat vaak met zo veel dingen in zijn hoofd dat hij de helft vergat. Gelukkig was Jarne er om hem er zo nu en dan aan te herinneren dat ze een toets hadden of dat het de zondag daarop Moederdag was.

‘Het wordt tijd dat we een meisje voor jou vinden’, zei Natham toen ze even later allebei onder de wol lagen. ‘Dan hebben Tom en Stefan ook geen reden meer om op je kap te zitten.’

‘Denk je echt dat dat er wat aan zal veranderen?’ vroeg Jarne. Hij probeerde een ligpositie te vinden waarbij er niets op zijn onderbeen drukte, maar zelfs het gewicht van het dekbed was al te veel.

‘Overmorgen is er een dansavond...’ klonk Nathams stem opnieuw uit de bovenste brits.

‘Ken je dan één meisje uit de klas dat met mij zou willen dansen?’ vroeg Jarne terwijl hij zich op zijn zij draaide.

Natham zweeg, want Jarne was inderdaad geen hot item bij de meisjes. Hij was redelijk klein en tender voor zijn veertien jaar en de meeste meisjes staken met hoofd en schouders boven hem uit. Ze vonden hem 'schattig' en een 'cutie', maar dan alsof ze het over een puppy hadden of een knuffeldier. Meisjes van veertien hadden meestal oog voor ietwat oudere jongens; die waren niet 'schattig' of 'cute', maar 'lekker' en 'hot'. Met zijn mediterrane looks, zijn diepdonkere ogen en zijn atletische lichaam was Natham een van die 'lekkere' jongens. Hij had zo veel succes bij de meisjes dat hij ze bijna letterlijk van zich af moest slaan. Het was best wel oneerlijk, vond Natham, dat hij zijn vriendinnetje als het ware gewoon kon uitkiezen, terwijl ze zijn beste vriend nog niet eens een blik gunden.

Bij het begin van het schooljaar had Jarne op Nathams aanwijzingen geprobeerd om iets aan zijn uiterlijk te doen. Hij had van mams een hippe hoody en een skaterbroek gekregen en hij had zijn haar laten groeien tot het bijna op zijn schouders hing, maar uiteindelijk had hij het gevoel gehad dat hij zich verkleedde in iemand die hij niet was. Na een week hield Jarne het experiment voor bekeken en zat hij weer in zijn poloshirt en beige katoenen broek in de klas. Hij had beslist dat de meisjes hem maar moesten nemen zoals hij was.

Toen Jarne de volgende ochtend opstond, was de zwelling tot zijn opluchting flink afgenomen. Hij voelde de pijn nog maar een klein beetje als hij liep. Mijnheer Tasset kwam hen zoals gewoonlijk wekken, maar hij had nu een vreemde uitdrukking, alsof er iets ergs gebeurd was.

'Gaan jullie je wassen en aankleden', zei hij zacht. 'Voor het ontbijt hebben we jullie iets belangrijks mee te delen.'

'Er is vast iemand dood', zei Tom toen ze in de eetzaal aan de lange tafels aanschoven.

‘Of de school is afgebrand’, zei Nadim. Die mogelijkheid kreeg meer bijval en toen mijnheer Tasset en mevrouw Arens uiteindelijk de eetzaal binnenkwamen, zagen ze veel hoopvolle gezichten naar hen kijken.

‘Misschien weer een aanslag...’ zei een jongen en op slag keerde de ongerustheid terug. Iedereen had immers wel familie die dagelijks de Brusselse metro nam of ging winkelen in een van de drukke winkelcentra in de stad.

Na enkele minuten kwamen ook mijnheer Vereecken van natuurwetenschappen en mijnheer Rombouts van gym, die door de leerlingen Espresso werd genoemd, de eetzaal binnen. Ze gingen niet aan hun tafel zitten, maar bleven bij de andere leerkrachten voor de bar staan. Je kon haast een speld horen vallen in de anders zo rumoerige eetzaal.

Zonder iets te zeggen zette mijnheer Tasset de televisie aan, die aan een beugel boven de bar hing. Er was een extra journaal van de ORF, de Oostenrijkse televisie, en hoewel Jarne de nieuwslezer nauwelijks verstond, spraken de beelden boekdelen. Het waren beelden uit Brussel en ze vulden Jarne met een angst die hij nog nooit had gevoeld. Beelden van pantservoertuigen die door de straten reden, soldaten met geweren die in formatie voor het Koninklijk Paleis marcheerden. Het parlement en de ambtswoning van de premier stonden in brand. Maar het schokkendst waren de beelden van de lijken in de straten. Politieagenten, soldaten, maar ook gewone burgers. Het waren ruwe, schokkerige beelden, die duidelijk met een telefoon waren gemaakt.

Mevrouw Arens zette het geluid van de televisie uit. De stilte kwam zo plots dat de jongeren ervan schrokken. Iedereen dacht nu aan thuis en aan hun ouders, broers en zussen, die ze hadden achtergelaten.

Mevrouw Arens liet de stilte even doordringen en ging onder de televisie staan.

‘Jullie hebben gezien wat er aan de hand is in België’, begon ze na een korte pauze. ‘Er is een staatsgreep gepleegd.’

‘Wat?’ riep Saskia. ‘Dat kan toch niet? Dat gebeurt toch alleen in Afrika?’

‘Dat kan overal’, zei mijnheer Tasset. ‘Blijkbaar zit de Partij voor Natie en Orde achter de staatsgreep.’

‘Maar die partij is verboden!’ merkte Nadim op. Hij was iets meer in politiek geïnteresseerd dan de doorsnee veertienjarige, vaak tot ergernis van zijn klasgenoten. Maar deze keer zei niemand wat.

‘Dat klopt’, zei mijnheer Tasset. ‘De PNO is een gevaarlijke partij met een extremistisch gedachtegoed dat aanleunt bij het nazisme. Gelukkig was haar aanhang niet zo groot en haalde ze bij de laatste verkiezingen niet eens de kiesdrempel. En toen er ook bewijzen opdoken dat verschillende leden van de PNO betrokken waren bij de moordaanslag op een vakbondsleider vorige zomer, heeft het parlement beslist om de partij te verbieden. Maar de voorzitter van de PNO, Frank Devenne, is een oud-generaal die nog steeds bijzonder veel invloed heeft bij het leger. Volgens de eerste berichten zou hij militanten van zijn partij aan verschillende belangrijke militaire functies hebben geholpen. Op die manier kon hij een groot deel van het Belgische leger mobiliseren voor zijn zaak. Om een lang verhaal kort te maken, gisteren in de vroege ochtend hebben ze het parlement bestormd terwijl daar een plenaire vergadering aan de gang was. De regering is ontbonden en de koning is met zijn familie naar Spanje gevlucht. Devenne heeft vervolgens de grondwet afgeschaft en zichzelf uitgeroepen tot kanselier.’

De leerlingen begonnen opgewonden te praten en al snel veranderde de stilte in een chaos van opgewonden jonge stemmen. Hier en daar diepten jongeren haastig smartphones op. Mijnheer Tasset bracht de groep weer tot bedaren.

‘Jongens, meisjes! Ik weet dat jullie bezorgd zijn, maar het heeft geen zin om naar huis te bellen of te sms’en. Jullie hebben al gemerkt dat er geen antwoord komt van thuis. Dat komt omdat alle Belgische netwerken uit de lucht zijn.’

Nu begreep Jarne ook waarom niemand een antwoord van thuis had ontvangen en waarom mijnheer Tasset de directrice op school niet had kunnen bereiken. Het was opnieuw heel stil geworden in de eetzaal terwijl iedereen probeerde op zijn of haar manier te vatten wat dit allemaal betekende. De vragen zouden later wel komen.

Er werd in stilte ontbeten en de uitstap naar het dorp, die in de voormiddag gepland was, werd afgelast. In plaats daarvan mocht iedereen zich in stilte bezighouden op de kamer terwijl de leerkrachten overlegden wat hun te doen stond.

Natham ging op de stoel zitten, viste zijn smartphone uit zijn broekzak en deed het scherm oplichten.

‘Ik kan het haast niet geloven’, zei hij zacht.

Jarnes telefoon pikte nog steeds een Oostenrijkse provider op, maar ook hij had nog steeds geen antwoord ontvangen van thuis. Jarne legde zijn smartphone op het rekje achter zijn bed en voelde zich moedeloos worden. Hij dacht aan mama en mams en kreeg een brok in zijn keel. Ze woonden net buiten het centrum en waren vast nog niet gaan werken toen de staatsgreep had plaatsgevonden.

‘Ik wil naar huis.’

‘Ik ook’, zei Natham zacht. ‘Fuck de sneeuwklas!’

Toen de leerlingen van het tweede die middag in de eetzaal verzamelden voor de lunch, stond de televisie nog steeds aan. Deze keer op de Amerikaanse nieuwszender CNN. De staatsgreep in België was wereldnieuws. Steeds weer opnieuw werden de beelden getoond van het brandende parlement, de pantservoertuigen en de dode lichamen in de straten. Een

flits en het scherm werd zwart. Mijnheer Tasset legde de afstandsbediening weer op de bar en draaide zich naar de jonge gezichten aan de lange tafels.

‘Ik weet dat jullie je maanden verheugd hebben op de sneeuwklas’, begon hij. ‘Maar dit is iets dat niemand kon voorspellen. Zoals jullie gezien hebben, is de situatie in België zo erg dat we ons allemaal zorgen maken. Jullie en wij ook. Daarom hebben wij, de leerkrachten, beslist om de sneeuwklas af te breken en morgen na de lunch weer naar België terug te keren.’

‘Maar het is oorlog in België!’ riep Elien.

‘Ja, waarom blijven we niet hier?’ riep Tom. Enkele leerlingen knikten instemmend.

‘Er is geen oorlog’, benadrukte mevrouw Arens. ‘We lopen geen enkel gevaar als we terugkeren. Bovendien denk ik dat de meesten onder jullie liever thuis zijn bij jullie ouders. Dat zullen zij ook liever hebben.’

‘Het gsm-verkeer is ondertussen hersteld’, voegde mevrouw Arens eraan toe. ‘We hebben kunnen bellen met de directrice, mevrouw Vanthemse, en zij vond het ook het beste dat we terugkeren. Jullie ouders worden op de hoogte gebracht.’

Die avond was het voor het eerst muisstil op de gangen. Alle leerlingen pakten zwijgend hun koffers. De beelden van de televisie stonden bij iedereen op het netvlies gebrand en ieder leek zich op de een of andere manier te realiseren dat alles vanaf nu anders zou worden. Alsof met het parlement ook een stuk van hun vroegere leven in vlammen was opgegaan.

3

In de autocar was de sfeer die er op de heenreis was geweest ver te zoeken. Er stond geen muziek op en er werd geen film afgespeeld. De meeste leerlingen hadden zich met een kop-telefoon afgesloten van de buitenwereld en staarden door het raam naar het voorbyschietende landschap. Anderen waren zachtjes met vrienden aan het praten. Praten hielp om de onrust en de angst wat te verdrijven. Zelfs Tom en Stefan zaten ongewoon stil op de achterste bank en speelden een kaartspel waar geen van beiden plezier aan leek te beleven. Jarne en Natham zaten naast elkaar. Natham had zijn rode koptelefoon opgezet en zijn ogen gesloten. Jarne staarde afwezig uit het raam, maar zag niet echt wat er voorbijkwam. Zijn gedachten waren bij mama, mams en opa. Ze waren vast ongerust en hij kon niet wachten om hen terug te zien.

Jarne werd met een schok wakker toen de bus vertraagde. Hij dacht dat hij maar een paar minuten geslapen had, maar op het digitale klokje naast het televisiescherm voor in de bus was het al tien over negen. Waren ze er al? Hij zette zijn hoofd-telefoon af en tuurde door het raam naar buiten. Er scheen fel licht dat afkomstig was van krachtige schijnwerpers, en Jarne ontwaarde een lange file. Overall om hem heen hoorde hij nu leerlingen ontwaken en ook Natham zette zijn hoofd-telefoon af. De bus reed traag voorbij een paal waaraan een rood-wit-blauwgestreepte vlag wapperde. Het was bijna dezelfde vlag als die van Nederland, maar Jarne wist dat ze in Luxemburg waren en de Belgische grens naderden. Sinds de openstelling van de grenzen in 1995 kon je er zo langs rijden, maar nu was er een enorm oponthoud.

‘Er is vast een ongeval gebeurd’, zei Natham. Hij gaapte, zette zijn hoofdtelefoon weer op en sloot zijn ogen.

Mijnheer Tasset liep tussen de rijen stoelen naar voren en vroeg iets aan de buschauffeur. Jarne verstond niet wat er gezegd werd, maar mijnheer Tasset krabde vertwijfeld in zijn grijze baard en keek door de voorruit naar de zee van rode achterlichten.

Het duurde ruim een halfuur voordat de bus eindelijk bij de Belgische grens kwam, die maar honderd meter verder lag. Knipperende oranje lichten flitsten door de duisternis in de bus. Oplichtende pijlen wezen de weg aan. Jarne zag dat de snelweg was afgezet met rollen prikkeldraad en betonblokken, en dat alle voertuigen die België binnen wilden, werden omgeleid naar een grote parkeerplaats naast de snelweg. Daar stonden al honderden auto’s en vrachtwagens, glanzend onder de oranje natriumlampen. Hun bestuurders stonden er vaak naast, terwijl soldaten koffers uitlaadden en tassen openden. Die soldaten droegen niet de kaki uniformen van het Belgische leger, maar hadden zwarte uniformvesten aan en een camouflagebroek met witte, zwarte en grijze vlekken. Op hun hoofd droegen ze een bloedrode baret met een vreemd symbool erop.

Hier zag Jarne voor het eerst de vlag. Ze wapperde boven in de mast waar sinds jaar en dag de Belgische vlag de grens had aangeduid. Deze Belgische vlag droeg weliswaar nog steeds dezelfde kleuren, maar in het gele veld in het midden prijkte een met wit omrande zwarte cirkel met in het wit hetzelfde vreemde symbool als op de uniformen van de soldaten. Het leek een beetje op het misvormde kind van een hakenkruis en de letter F. De vlag sierde ook de zwarte pantservoertuigen die de grenspost blokkeerden. Jarne had de ATF Dingo’s van het Belgische leger op 21 juli nog op tv gezien tijdens het nationaal defilé, maar toen waren ze kakigroen en niet inkt-

zwart. Je kon ze haast niet zien staan in het donker en Jarne vermoedde dat dat ook wel de bedoeling was. De soldaten droegen semiautomatische wapens en aan de grenspost stond een Mowag Piranha, een pantservoertuig met acht reusachtige wielen en een 90mm-kanon op het dak. Zwaar geschut, alsof ze ieder moment een invasie van een vijandig leger leken te verwachten.

Een van de soldaten wenkte naar de buschauffeur en wees naar een vrije plek op de parkeerplaats. De bus stopte en de motor, die de jongeren al de hele nacht zacht ronkend gezelschap had gehouden, sloeg af. De stilte was onverwacht en nu werden ook de diepste slapers wakker. Een andere soldaat liep op de bus af en bonsde op het glas van de deur.

‘Wat gebeurt er?’ klonk het fluisterend door de bus.

‘Ik weet het niet. Ik zie soldaten... of politie...’

De buschauffeur maakte de deur van de autocar open en twee soldaten in zwart uniform met rode baret en gewapend met FN SCAR-legergeweren, kwamen de bus binnen. Jarne hoorde de onrust bij zijn klasgenoten en hij voelde zijn eigen hart in zijn keel bonzen. Natuurlijk hadden ze niets te vrezen. Ze waren gewoon tieners op terugreis naar huis. Maar sinds hij de beelden had gezien van het brandende parlement en de lijken in de straten, was hij van niets meer zeker.

‘Relax’, fluisterde Natham in Jarnes oor en hij gaf Jarne een bemoedigende tik tegen zijn arm.

De soldaten in het zwart keken speurend de bus rond.

‘Tous des enfants?’ vroeg een van hen aan mevrouw Arens.

Ze knikte. ‘Oui, monsieur. Nous sommes de retour d’une classe de neige en Autriche.’

De soldaat knikte. De stilte was te snijden. De jongeren durfden amper iets tegen elkaar te zeggen. De meesten hadden wel al zulke oorlogsgeweren van dichtbij gezien. De para’s die bij terreurniveau 3 de openbare plaatsen bewaakten, droe-

gen allemaal zulke wapens. Ze werden in de FN-fabriek in Herstal gemaakt en behoorden tot de wereldtop wat oorlogswapens betrof. Jarne hield altijd angstig zijn adem in wanneer die mannen in de metro voorbijliepen met de loop van hun geweer schuin naar beneden gericht, recht naar Jarnes hartstreek. Maar dat was vóór de staatsgreep. Dat was voordat de PNO de macht had gegrepen. Jarne had het gevoel dat de soldaten in de bus in staat waren om ineens het vuur te openen. Niemand zou ook maar een schijn van kans maken.

De leerkrachten moesten uitstappen en werden buiten de bus door nog twee soldaten opgewacht. Ze moesten hun identiteitskaart tonen en na enkele minuten kwam een van de soldaten weer aan boord.

‘Tout le monde descend! Iedereen uitstappen! Laat alles liggen!’

De soldaat klomk erg onvriendelijk en de leerlingen keken elkaar angstig aan. Wat was er aan de hand?

‘Routinecontrole’, voegde de soldaat eraan toe, want hij leek gemerkt te hebben dat de jongeren van streek waren en probeerde hen een klein beetje gerust te stellen. Niet dat het veel uithaalde. De jongeren stonden op van hun stoelen en stapten een voor een uit. De kou buiten kwam als een schok. De meeste jongeren hadden hun jas in de bus achtergelaten en wreven hun armen warm. Het felle licht van de schijnwerpers die de parkeerplaats verlichtten, deed pijn aan de ogen en Jarne schermde zijn gezicht af alsof hij onder een felle zon liep. De vier leerkrachten stonden een beetje onhandig bij elkaar, terwijl de soldaten nog steeds hun identiteitskaarten vast hadden.

De leerlingen moesten in een rij naast de bus gaan staan en eveneens hun identiteitskaart afgeven. Ondertussen maakte de buschauffeur het laadruim open en de bagage werd eruit gehaald. Twee soldaten met snuffelhonden doorzochten de

tassen en koffers. Natham stootte Jarne aan en wees met een genoegzaam lachje naar Tom, die lijkbleek zag. Hij had immers seksboekjes in zijn koffer verstopt. Jarne betwijfelde of je een Mechelse herder kon trainen om porno te ruiken. Bovendien zou het hem verwonderd hebben als de soldaten op zoek waren naar vieze boekjes. Waar ze dan wel naar op zoek waren, wist hij niet. Drugs? Wapens? Vluchtelingen? Jarne dacht met een misselijk gevoel aan het jachtmes dat bij de chalet en de ansichtkaart in het zakje onder in zijn koffer zat. Hij zag zijn rode koffer bij de andere op het asfalt staan, maar de hond besteedde er geen aandacht aan.

Het duurde bijna een halfuur voordat de bagage weer ingeladen kon worden en de leerlingen de bus in mochten. Alles was in orde en iedereen slaakte een zucht van opluchting toen de autocar eindelijk weer verder mocht rijden.

Terwijl ze over de autosnelweg naar Brussel reden, zag Jarne ontzettend veel pantserwagens. En allemaal waren ze zwart geschilderd en droegen ze dat vreemde teken. Jarne kon niet wachten om weer bij mama en mams te zijn.

Het was al na middernacht toen de bus eindelijk bij de school aankwam. De ouders stonden in drommen op de parkeerplaats te wachten en Jarne kon de ongerustheid op hun gezichten zien.

Hij zag ook mama en mams en ze wuifden enthousiast toen ze hem zagen. Tot Jarnes verbazing was opa er ook bij. Sinds het overlijden van oma kwam opa niet zo vaak meer het huis uit. Meestal waren het Jarne en zijn mama's die opa gezelschap gingen houden, maar dat hij er deze keer bij was, herinnerde Jarne ook aan de ernst van de situatie.

Toen Jarne uit de bus stapte, vlogen mama en mams hem meteen om de hals en knuffelden hem zo stevig dat hij even dacht dat hij zijn ribben hoorde kraken. Niettemin voelde

Jarne een warm geluk nu hij de geur van zijn eigen moeder rook en haar warmte voelde. Ook de andere tieners werden door hun ouders iets steviger geknuffeld dan anders.

Toen mama Jarne losliet, kreeg hij ook nog eens een knuffel en een kus van opa. Opa, die altijd zo afstandelijk was en hem hoogstens een bemoedigend schouderklopje gaf wanneer Jarne een goed rapport had.

Jarne zag Natham verderop in de armen van zijn moeder. Zijn vader aaide hem over zijn zwarte lokken. In andere gevallen zou de stoere Natham zich waarschijnlijk beschaamd weggetrokken hebben, maar nu liet hij hun merkwaardig genoeg begaan. Ook Dimitris en Anna waren meegekomen, Nathams oudere broer en jongere zusje. Dimitris was een grote, knappe kerel van zeventien en Anna was zoals steeds haar jongensachtige zelf, met een spijkerbroek en haar lange zwarte haren samengebonden in een dot. Ook zij lieten zich gewillig door Natham omhelzen.

Zelfs Tom en Stefan schaamden zich niet in de armen van hun ouders. Als liefde nog de enige zekerheid is, vergeet je snel het masker dat je altijd draagt.

De familie Kouris kwam naar Jarnes moeders en opa toe en ze schudden elkaar de hand. De families Govaerts en Kouris kenden elkaar al sinds Jarne en Natham op de basisschool vrienden waren geworden, nu ongeveer zes jaar geleden.

‘Jammer dat ze nu al moesten terugkeren’, zei mevrouw Kouris. ‘Natham zegt dat het zo tof was. Maar ik heb hem toch liever thuis na... wat er gebeurd is.’

Mama en mams knikten bevestigend en Jarne kon hun angst voelen. Een stille onzekerheid die er bij het vertrek niet was geweest. Alles was anders nu. Dat merkte je niet alleen aan de pantservoertuigen, de soldaten en de vlag, maar ook en vooral aan de mensen.

Aangezien het de volgende dag woensdag was, hadden de jongeren een dagje vrijaf gekregen om uit te rusten van de reis. Het was dan ook al halftien toen Jarne nog slaapdronken in zijn pyjama in de woonkamer verscheen. Mams zat op de bank een van Jarnes broeken te verstellen.

‘Hei, slaapkop!’

Jarne gaf zijn moeder een gemaakte grijns.

‘Is mama al gaan werken?’

Het antwoord kwam uit de keuken, waar iemand rammelelend borden in de vaatwasser stopte.

‘Ze heeft ook een dagje vrijaf genomen.’

‘Cool! En jij ook?’

‘Ik ben op stand-by. Als ze me nodig hebben in het ziekenhuis, moet ik weg. Hoe is het met je been? Je leraar zei dat je zo’n smak hebt gemaakt op de piste?’

Jarne schokschouderde. ‘Valt wel mee. Alleen maar een blauwe plek. Ik heb er zelf voor gekregen.’

Mams legde haar verstelwerk opzij en tikte met haar hand op het kussen naast haar. Jarne ging naast zijn moeder zitten. Mams legde zijn been op haar schoot en stroopte de pijp van zijn pyjamabroek op.

‘Is opa al weg?’

‘Mams heeft hem gisteravond nog naar huis gebracht’, zei mama terwijl ze uit de keuken kwam. ‘Hij was er erg op gebrand om jou persoonlijk te verwelkomen. Thee?’

Jarne knikte en grimaste toen mams de zwellung op zijn scheenbeen aanraakte.

‘Dat valt wel mee’, zei ze. ‘Heb je er veel last van?’

Jarne schudde zijn hoofd.

Mams knipoogde. ‘Stoere vent.’ Ze gaf hem een kus en haalde haar hand ruw door zijn ongekamde dos.

In de eethoek met de ronde tafel stond zijn bord klaar, en een mok voor de thee.

Jarne viste de tablet van de koffietafel in het salon en ging ermee aan tafel zitten. Misschien was Natham al online. Maar zodra Jarne de internetbrowser opende, verscheen er een pagina met opnieuw dat rare symbool. Jarne tikte het Facebook-icoontje aan, maar dezelfde pagina verscheen opnieuw.

‘Het internet is nog steeds offline’, zei mams vanaf de bank. ‘We kunnen alleen nog maar op de website van de PNO. Alle andere websites zijn geblokkeerd.’

‘Ook Facebook?’ vroeg Jarne ontdaan.

Mams stopte met naaien en keek hem aan.

‘Facebook, Google, Twitter, Skype, YouTube... Niets waardoor we met andere mensen zouden kunnen communiceren. Zelfs e-mailen lukt niet meer.’

‘Maar dat kunnen ze toch niet doen?’

Mams glimlachte wrang.

Jarne stommelde op zijn blote voeten naar de stoel waar zijn winterjas over lag gedrapeerd, en vond zijn smartphone. Als het gsm-verkeer wel weer werkte, dan kon hij Natham sms'en.

‘En let op wat je zegt of schrijft!’ waarschuwde mams toen Jarne met zijn telefoon weer aan tafel was gaan zitten. ‘Alle netwerken worden afgeluisterd.’

Jarne stopte met tikken en verwijderde zijn sms. Hij legde zijn smartphone weer naast zijn bord en dropte een builtje earl grey in het hete water, en twee klontjes. Niet dat hij van plan was om dingen te schrijven die de aandacht van het regime zouden kunnen trekken, maar het idee dat de overheid al zijn berichtjes aan een speurend oog zou onderwerpen, gaf hem koude rillingen. Hij zou Natham morgen wel op school zien. Daar konden ze tenminste vrij met elkaar praten.

Even later zaten ze alle drie aan tafel. Mama, mams en Jarne. Dat waren Jarnes favoriete momenten. Gewoon samen zijn, vaak zonder een woord te zeggen. Hij smeerde ondertus-

sen een boterham met confituur en vertelde over zijn eerste en enige middag op de latten. Nee, een vader miste hij niet en hij had zich nog nooit afgevraagd van wie het zaad was dat ze in het UZ bij mama hadden ingeplant. Een jonge student die wat wilde bijverdienen door in een potje te rukken? Het belangrijkste was dat mama hem het leven had geschonken, en hij kon niet gelukkiger zijn met zijn twee moeders. Mama had hetzelfde donkerbruine haar als Jarne, maar dan een stuk langer. Jarne vond het altijd mooi hoe ze met haar ring- en middelvinger die ene hardnekkige lok uit haar ogen borstelde, steeds weer opnieuw en opnieuw. En als mama hem betrapte terwijl hij naar haar keek, lachte ze altijd zo lief. Ze rook steeds naar duur parfum en droeg bijna altijd make-up. Ze werkte immers in een dure kledingboetiek op de Louisalaan en daar moesten alle verkoopsters er piekfijn uitzien. Eerlijk gezegd vond Jarne zijn moeder mooier als ze geen make-up droeg: wanneer ze net uit bed kwam, met haar haren in de war.

Zodra Jarne als peuter ‘mama’ had leren zeggen tegen zijn moeder, had Marie, de vrouw van mama, hem geleerd om haar ‘mams’ te noemen. Aan mams kon Jarne dingen vertellen waarmee hij niet meteen bij mama terecht kon. Iets wat hij uitgehaald had of wat er allemaal met zijn lichaam gebeurde, nu hij in de puberteit was. Als spoedarts in het UZ van Jette had ze al wat meer van de wereld gezien. Ze gaf hem altijd eerlijke antwoorden en was vooral niet zo bezorgd als mama. Mams vond dat je een kind zo veel mogelijk vrijheid moest geven, en dat botste meer dan eens met de bezorgde aard van mama, die Jarne het liefst van al in een glazen kistje wilde bewaren als dat mogelijk was geweest. Op die manier vulden mama en mams elkaar perfect aan.

Jarne nam een slok van zijn thee. Toen hij een hap nam van zijn boterham met kersenconfituur, viel er een dikke rode klodder tussen zijn vingers.

Mama doorbrak de stilte die gevallen was. 'In vierentwintig uur was het voorbij. Hoe het allemaal precies is gebeurd weten we niet, aangezien alle media, de kranten, radio, televisie, meteen in handen van het regime waren.'

Jarne legde zijn boterham neer en likte de confituur van zijn vingers.

'Wat we wel weten is dat Frank Devenne op maandagochtend met een groot deel van het leger en met tientallen pantservoertuigen naar het parlement en naar de ambtswoning van de premier is getrokken. De politie kon niets beginnen tegen zo veel machtsvertoon, en de gevechten waren kort. Het parlement is ontbonden, alle parlementsleden en ministers zijn opgepakt, de grondwet is afgeschaft en alle politieke partijen zijn voortaan verboden. Leger en politie zijn nu volledig onder controle van het regime en er zijn nieuwe rechters aangesteld die trouw zijn aan de Partij voor Natie en Orde.'

'En dat wil zeggen dat de politie niet langer je vriend is', voegde mams eraan toe.

Mama zei niets en keek naar de bloemetjes op het tafelkleed. Ze had Jarne van jongs af aan geleerd dat hij nooit mocht aarzelen om een politieagent aan te spreken als hij hulp nodig had. Maar nu was alles opeens anders. De politie was er om de wetten van de overheid te laten naleven en diegenen te straffen die de wet overtraden. Maar nu de grondwet was afgeschaft, die de vrijheid en de rechten van alle burgers garandeerde, kon het nieuwe regime zomaar wetten uitvaardigen. En de politie was er om de burgers aan die wetten te doen gehoorzamen, hoe onrechtvaardig ze ook waren.

Jarne was al ongerust geweest toen hij de beelden van het brandende parlement op televisie had gezien, maar nu hij de angst bij zijn moeders zag, werd hij zelf ook heel bang. Zijn half opgegeten boterham hing in de lucht, halverwege naar

zijn mond, maar Jarne leek vergeten te zijn dat hij een hap wilde nemen.

‘Gaan ze ons iets doen?’ vroeg Jarne. Zijn stem was zo zacht dat hij zelf niet zeker was of zijn moeders hem gehoord hadden.

‘Natuurlijk gaan ze ons niets doen, lieverd!’ Mama kneep er een glimlachje uit, maar haar waterige ogen glimlachten niet en vonden de ogen van mams, die haar bestraffend aankeek.

‘De PNO is een fascistische partij’, zei mams na een lange stilte. ‘Ze hebben het niet zo begrepen op mensen die een andere geaardheid hebben...’

‘Marie!’ zei mama op dwingende toon, maar haar stem brak en een traan liep over haar wang.

‘Jarne is veertien’, zei mams. ‘Hij is oud genoeg om de waarheid te weten!’

Mama liet haar hoofd weer zakken, want wat haar vrouw zei kon ze niet weerleggen.

‘Maar... maar jullie zijn getrouwd’, zei Jarne. ‘Officieel, voor de wet.’

Dat wist hij nog heel goed. Oma leefde toen nog. Hij was amper vijf en had bruidsjongetje mogen zijn. Uitgedost in een mooi wit pak had hij de sleep van mama’s bruidsjurk mogen dragen. En trots dat hij was geweest! Er waren immers niet veel kinderen die konden zeggen dat ze het huwelijk van hun eigen ouders hadden meegemaakt. Natuurlijk was hij ook wel gaan beseffen dat er mensen waren die dit niet goedkeurden. Mensen die het allemaal ‘raar’ en ‘tegennatuurlijk’ vonden. Mensen die vonden dat Jarne een vader nodig had, omdat hij anders als een mietje zou opgroeien. Maar Stefan, de vriend van Tom, had ook geen vader meer. Zijn ouders waren gescheiden en hij had zijn vader al negen jaar niet meer gezien. Toch was Stefan niet bepaald wat je een mietje